

99de Møde.

Tirsdag den 19de Marts, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Patentlov af 13de April 1894.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4365—66).

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets eneste Paragraf sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Fremstillingen og Benyttelsen af sammenpressede Luftarter.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget ved 3die Behandling findes i Tillæg C., Sp. 469 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Goos): Jeg behøver neppe at genkalde i det høje Tings Erindring de foregaaende Forhandlinger om denne Sag. Den har i de to sidste Samlinger været behandlet baade i dette Ting og i Landstinget, men førtes i den sidste Samling ikke til Ende i Landstinget, hvor det var kommet op efter at være undergaaet nogle Forandringer i Folketinget. Hvad Realiteten angaar, er der mellem det af Regeringen i sin Tid fremsatte og af Landstinget vedtagne Forslag og det, Folketinget havde vedtaget, temmelig vidtgaende Uoverensstemmelser. Ved nu at forelægge Forslaget paa ny i denne Samling satte jeg

mig til Opgave saa vidt muligt at udjævne Modsætningen og bringe de forskellige Anskuelser ind paa et fælles Omraade, hvor man kunde enes om Loven. Det er fra dette Synspunkt, jeg beder Lovforslaget betragtet, saaledes som det nu er vedtaget i det andet Ting, altsaa som et Forslag om dette Emne, der udjævner de Uoverensstemmelser, som tidligere have været til Stede.

Et Hovedpunkt, som der her var Tale om, var, at Folketinget tidligere havde indskrænket Lovforslaget til kun at angaa de ny eller dermed i Klasse satte Apparater, hvorimod Landstinget og Regeringen tidligere, ligesom jeg nu, have ment, at man ikke kunde forsvare ganske at forbigaa de allerede i Brug værende Apparater, naar man overhovedet ved Forholdene var bleven nødt til at træffe Foranstaltninger for at kunne bære det Ansvar, som de offentlige Myndigheder maa have med Hensyn til Anvendelsen under betryggende Forholdsregler for Menneskeliv af saadanne ret farlige Apparater. Jeg mente altsaa, at de ikke fuldstændig kunde udelukkes. Men naar man i Folketinget paa den anden Side ikke ønskede at gøre Anvendelse paa disse i Brug værende Apparater af den samme fri Anordningsmyndighed som indrømmedes Ministeriet med Hensyn til de ny Apparater, mente jeg, at den rigtige Mellemvej vilde være den, som i Virkeligheden ogsaa blev antydnet af Folketingets Udvalg i forrige Samling, at optage i Loven de Minimumsfordringer, som de sagkyndige mente, man kunde lade sig nøje med med Hensyn til de i Brug værende Apparater. Man har altsaa fra Regeringens Side opgivet den tidligere Tanke, at det med Hensyn til de gamle Apparater skulde være en Anordningssag. Man har optaget Fordringerne i Lovens § 2 saaledes, som den nu lyder, og man har indskrænket disse Fordringer til det mindst mulige. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der i Landstinget, hvad dette Punkt angaar, er vedtaget en Ændring om Tilføjelsen af en Fordring, som er motiveret ved et særegent Ulykkestilfælde, der fandt Sted ved Tuborg, men som ikke i nogen væsentlig Grad vil forøge den Udgift, man paalægger de i Brug værende Apparater, for at de kunne være indrettede efter Lovens Fordringer.

Et andet Hovedpunkt er Spørgsmaalet om, hvor meget de senere Eftersyn skulle omfatte, særlig med Hensyn til de Udgifter, som de paagældende Fabrikker ville komme til at udrede i den Anledning. Jeg har ikke ment — og jeg er her i Over-